

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๒/๒๕๖๕

เรื่องพิจารณาที่ ๕/๒๕๖๕

วันที่ ๒๔ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง ศาลฎีกา ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๑๘๙ หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพ
ของปวงชนชาวไทย ซึ่งมีความมุ่งหมายให้เปิดกว้างสอดคล้องกับหลักสากล เพื่อให้ประชาชนมีสิทธิและ
เสรีภาพอย่างเท่าเทียมกันในระบอบประชาธิปไตย ให้สามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้ทันทีไม่ต้องรอให้มี
การบัญญัติกฎหมายอนุวัติการมาใช้บังคับก่อน ทั้งนี้ ถ้าไม่ได้มีการกำหนดห้ามหรือจำกัดไว้ในรัฐธรรมนูญ
หรือกฎหมายอื่นแล้ว บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพที่จะทำการนั้นได้และได้รับความคุ้มครองตาม
รัฐธรรมนูญ อย่างไรก็ตาม การใช้สิทธิและเสรีภาพต้องไม่กระทบต่อความมั่นคงของชาติ ต้องไม่กระทบต่อ
ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และไม่ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น โดยมี
สาระสำคัญ ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติที่มีความมุ่งหมายเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์
และเงื่อนไขในการตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคล ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖
วรรคหนึ่ง กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ
ของบุคคล ๔ ประการ ดังนี้

- (๑) ต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม
- (๒) ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ
- (๓) จะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้
- (๔) ต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย

ในส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติเพื่อป้องกันมิให้มีการตรากฎหมายขึ้นมาเพื่อจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นการเฉพาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อมิให้เกิดการเลือกปฏิบัติ อันเป็นหลักสากลที่ใช้กันอยู่ทั่วไปในนานาชาติ

ในส่วนของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๙ เป็นบทบัญญัติในหมวด ๑๐ ศาส มีความมุ่งหมายในการจัดตั้งศาลต่าง ๆ ให้กระทำโดยพระราชบัญญัติเท่านั้น ทั้งนี้ การจัดตั้งศาลขึ้นใหม่เพื่อพิจารณาคดีใดคดีหนึ่งจะกระทำมิได้ โดยที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บรรดาศาลทั้งหลายจะตั้งขึ้นได้แต่โดยพระราชบัญญัติ” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การตั้งศาลขึ้นใหม่หรือกำหนดวิธีพิจารณาเพื่อพิจารณาพิพากษาคดีใดคดีหนึ่งหรือที่มีข้อหาฐานใดฐานหนึ่งโดยเฉพาะแทนศาลที่มีตามกฎหมายสำหรับพิจารณาพิพากษาคดีนั้น ๆ จะกระทำมิได้”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ เป็นบทบัญญัติในภาค ๓ อุทธรณ์และฎีกา ลักษณะ ๒ ฎีกา โดยมาตรา ๒๔๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา” วรรคสอง บัญญัติว่า “การขออนุญาตฎีกา ให้ยื่นคำร้องพร้อมกับคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีนั้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ แล้วให้ศาลชั้นต้นรีบส่งคำร้องพร้อมคำฟ้องฎีกาดังกล่าวไปยังศาลฎีกา และให้ศาลฎีกาพิจารณาวินิจฉัยคำร้องให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว” มาตรา ๒๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “คำร้องตามมาตรา ๒๔๗ ให้พิจารณาและวินิจฉัยโดยองค์คณะผู้พิพากษาที่ประธานศาลฎีกาแต่งตั้ง ซึ่งประกอบด้วยรองประธานศาลฎีกาและผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาอีกอย่างน้อยสามคน” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การวินิจฉัยให้เป็นไปตามเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้บังคับตามความเห็นของฝ่ายที่เห็นควรอนุญาตให้ฎีกา” และมาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ให้ศาลฎีกาพิจารณาอนุญาตให้ฎีกาตามมาตรา ๒๔๗ ได้เมื่อเห็นว่าปัญหาตามฎีกานั้นเป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัย” วรรคสอง บัญญัติว่า “ปัญหาสำคัญตามวรรคหนึ่ง ให้รวมถึงกรณีดังต่อไปนี้ (๑) ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สาธารณะ หรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน (๒) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญขัดกันหรือขัดกับแนวบรรทัดฐานของคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกา (๓) คำพิพากษาหรือคำสั่งของ

ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญซึ่งยังไม่มีแนวคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกามาก่อน (๔) เมื่อคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ขัดกับคำพิพากษาหรือคำสั่งอันถึงที่สุดของศาลอื่น (๕) เพื่อเป็นการพัฒนาการตีความกฎหมาย (๖) ปัญหาสำคัญอื่นตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา”

วรรคสาม บัญญัติว่า “ข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาตามวรรคสอง (๖) เมื่อได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาและประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้” และวรรคสี่ บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลฎีกามีคำสั่งไม่อนุญาตให้ฎีกา ให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์เป็นที่สุดตั้งแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ. ๒๕๕๘ เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งในส่วนการฎีกา ไม่สามารถลั่นกรองคดีที่ไม่เป็นสาระอันควรแก่การวินิจฉัยของศาลฎีกาได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอ ทำให้การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลฎีกาเกิดความล่าช้า ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นและความศรัทธาที่มีต่อระบบศาลยุติธรรม ดังนั้น เพื่อให้การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลฎีกาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ให้ความเป็นธรรมแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้อย่างแท้จริงและรวดเร็วขึ้น จึงได้แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตราดังกล่าวโดยกำหนดให้ศาลฎีกามีอำนาจพิจารณาว่าคดีที่ได้ยื่นฎีกาใดสมควรอนุญาตให้ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกา ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงหลักการสำคัญในการฎีกาจากเดิมที่เป็นระบบสิทธิ (Appeal as of Right) ที่กฎหมายบัญญัติให้คู่ความมีสิทธิอุทธรณ์ฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล เว้นแต่กรณีที่กฎหมายบัญญัติจำกัดสิทธิห้ามอุทธรณ์ฎีกาไว้เป็นการเฉพาะเรื่องเฉพาะคดี มาเป็นระบบอนุญาต (Discretionary Appeal) ที่กฎหมายบัญญัติให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลเป็นที่สุด ห้ามคู่ความอุทธรณ์ฎีกา เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาลให้อุทธรณ์ฎีกาได้เป็นการเฉพาะเรื่องเฉพาะคดี ทั้งนี้ เป็นไปตามหลักการตรวจสอบการพิจารณาคดี (Double Degree of Jurisdiction) ซึ่งมีหลักการและเหตุผลว่าคู่ความมีสิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำวินิจฉัยชี้ขาดคดีได้หนึ่งครั้ง โดยถือว่าเป็นสิทธิที่คดีจะได้รับการพิจารณาพิพากษาจากศาลสองศาลที่ต่างกัน ภายใต้เงื่อนไขอย่างเดียวกัน โดยมีศาลชั้นต้นเป็นศาลลำดับแรก ศาลอุทธรณ์เป็นศาลลำดับที่สอง เพื่อเป็นหลักประกันความยุติธรรมแก่คู่ความสำหรับศาลฎีกาไม่ใช่ศาลพิจารณาในลำดับขั้นที่สาม เนื่องจากศาลฎีกาจะไม่พิจารณาปัญหาข้อเท็จจริง แต่เป็นศาลทบทวนโดยมีหน้าที่พิจารณาพิพากษาเฉพาะปัญหาข้อกฎหมายเท่านั้น รวมทั้งทำหน้าที่ตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของคำพิพากษาของศาลล่าง ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของศาลต่างประเทศส่วนใหญ่

ที่ใช้ระบบอนุญาตให้ฎีกาโดยให้สิทธิของคู่ความที่จะอุทธรณ์คดีของตนให้ได้รับการพิจารณาพิพากษาเป็นครั้งที่สอง เพื่อให้มีการตรวจสอบทบทวนการวินิจฉัยชี้ขาดคดีจากศาลที่สองที่มีลำดับชั้นศาลที่ต่างกัน ในข้อเท็จจริงอย่างเดียวกัน และกำหนดให้การฎีกาสามารถกระทำได้เฉพาะในปัญหาข้อกฎหมายที่เป็นสาระสำคัญ อีกทั้งการจัดโครงสร้างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรมให้เป็นไปตามลำดับชั้นศาลคือ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา มิได้หมายความว่าให้สิทธิแก่คู่ความที่จะดำเนินคดีในศาลยุติธรรมได้ครบทั้งสามชั้นศาลในทุกคดี ทั้งนี้ จะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กฎหมายบัญญัติไว้ด้วย

ข้อโต้แย้งของโจทก์ที่ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ เป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิของโจทก์ในการเข้าถึงความยุติธรรม ไม่สะดวก ไม่รวดเร็ว และเสียค่าใช้จ่ายสูงเกินสมควร ไม่มีความคุ้มค่ากับภาระที่เกิดขึ้นแก่รัฐและประชาชน ทำให้คำวินิจฉัยของศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ขาดการตรวจสอบและถ่วงดุลจากศาลสูงในการวินิจฉัยปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ซึ่งอาจเป็นช่องทางการทุจริตในกระบวนการยุติธรรมจากการใช้อำนาจของศาลและการใช้ระบบการอนุญาตให้ฎีกา เป็นการสร้างภาระและขั้นตอนที่ไม่มีความจำเป็นแก่ประชาชนที่มุ่งแสวงหาความยุติธรรมให้กับตนเอง ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม เป็นการเลือกปฏิบัติเฉพาะในคดีแพ่งไม่ได้รับการพิจารณาพิพากษาโดยศาลฎีกา เป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุเพิ่มภาระแก่ประชาชน ขัดต่อหลักนิติธรรม และเป็นการตั้งองค์คณะผู้พิพากษาโดยประธานศาลฎีกาแทนศาลฎีกาที่มีอำนาจพิจารณาคดีที่แท้จริงซ้อนขึ้นมา ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ โดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ กำหนดให้การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์สามารถกระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกานั้น ย่อมไม่ได้เป็นบทบัญญัติที่ตัดสิทธิหรือจำกัดสิทธิคู่ความที่จะยื่นฎีกา การคุ้มครองสิทธิในการเข้าถึงความยุติธรรมและนำคดีเข้าสู่การพิจารณาของศาลฎีกาจึงยังคงมีอยู่ แต่การพิจารณาว่าจะอนุญาตให้ฎีกาหรือไม่นั้น จะต้องเป็นตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๙ ที่ศาลฎีกาจะใช้ดุลพินิจในการพิจารณาอนุญาต ประกอบกับเมื่อพิจารณาการยื่นฎีกาตามระบบสิทธิแบบเดิม คู่ความจะถูกจำกัดสิทธิในการฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงด้วยทุนทรัพย์ หากจำนวนทุนทรัพย์ไม่เกินสองแสนบาทต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ระบบการอนุญาตฎีกาในปัจจุบันคู่ความจะไม่ถูกจำกัดสิทธิในการฎีกาในเรื่องทุนทรัพย์ เนื่องจากจำนวนทุนทรัพย์ไม่ได้เป็นสิ่งบ่งชี้ว่าคดีนั้นมีสาระสำคัญอันควรได้รับการวินิจฉัยหรือไม่ บางคดีที่จำนวนทุนทรัพย์ไม่เกินสองแสนบาทแต่เนื้อหาของคดีนั้นสมควรที่จะยื่นสู่การพิจารณาของศาลฎีกามากกว่าคดีที่มีทุนทรัพย์

เกินสองแสนบาทก็ถูกจำกัดด้วยจำนวนทุนทรัพย์ ประกอบกับเรื่องความเท่าเทียมกันของบุคคลในสังคมไทยที่การกำหนดจำนวนทุนทรัพย์อาจมีผลกระทบต่อบุคคลที่มีฐานะทางการเงินมากกว่า ซึ่งหากคดีถูกจำกัดด้วยทุนทรัพย์จะทำให้การพิจารณาคดีของศาลฎีกาไม่ได้รับการอำนวยความสะดวกอย่างเท่าเทียม ดังนั้น เมื่อระบบอนุญาตให้ฎีกาไม่ถูกจำกัดด้วยทุนทรัพย์แล้ว ทำให้ทุกคดีไม่ว่าจะเป็นคดีที่ต้องพิจารณาในปัญหาข้อกฎหมายหรือปัญหาข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์พิจารณาหรือมีคำสั่งแล้วขึ้นสู่ศาลฎีกาได้ทุกกรณี แต่อยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ศาลฎีกาจะใช้ดุลพินิจว่าคดีใดมีสาระอันควรแก่การวินิจฉัยตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ ซึ่งกฎหมายได้กำหนดกรอบการใช้ดุลพินิจของศาลในการอนุญาตให้ฎีกาไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๙ วรรคสอง (๑) ถึง (๖) หากเป็นไปตามกรณีดังกล่าว คู่ความก็ย่อมมีสิทธิที่จะยื่นฎีกาได้ มิได้เป็นการจำกัดสิทธิไว้โดยเด็ดขาด เป็นการให้สิทธิคู่ความในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและให้คู่ความมีสิทธิในการฎีกามากกว่าเดิม และเป็นไปตามหลักการตรวจสอบการพิจารณาคดีตามที่รัฐธรรมนูญรับรองและคุ้มครองไว้ นอกจากนี้ การที่ศาลฎีกากำหนดวิธีการยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาโดยจะต้องยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาพร้อมคำฟ้องนั้น ย่อมเป็นการกำหนดวิธีการที่สอดคล้องกับระบบอนุญาตซึ่งต้องให้ศาลฎีกาพิจารณาว่าคำร้องขออนุญาตฎีกานั้น เป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัยหรือไม่ ทำให้การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลฎีกาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ให้ความเป็นธรรมแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้อย่างแท้จริงและรวดเร็วขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาการพิจารณาคดีที่ล่าช้า อันเป็นการคุ้มครองมิให้เกิดความเสียหายแก่คู่ความและผู้เกี่ยวข้อง ตลอดจนสามารถลดปริมาณคดีที่ค้างพิจารณาในศาลได้เป็นจำนวนมาก ไม่เป็นการสร้างภาระชั้นตอนที่ไม่น่าจำเป็นแก่ประชาชนและไม่ขัดต่อหลักนิติธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ แต่อย่างใด

สำหรับกรณีที่กล่าวอ้างว่า ระบบอนุญาตนั้นทำให้คำวินิจฉัยของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ขาดการตรวจสอบและถ่วงดุลจากศาลสูงสุดในการวินิจฉัยปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม และเป็นการเลือกปฏิบัติเฉพาะคู่ความในคดีแพ่ง นั้น

เห็นว่า ตามหลักการตรวจสอบคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล คู่ความมีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยชี้ขาดคดีได้หนึ่งครั้งทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมาย และศาลฎีกามีหน้าที่ทบทวนเฉพาะปัญหาข้อกฎหมายเท่านั้น สำหรับในคดีอาญานั้นยังใช้ระบบสิทธิในการฎีกา เนื่องจากการตัดสินคดีแพ่งที่เอกชนสามารถตกลงกันได้ แต่สำหรับคดีอาญานั้นเป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดซึ่งกระทบสิทธิและเสรีภาพของประชาชนจึงยังคงใช้ระบบสิทธิไว้ หลักการดังกล่าวในคดีอาญาถูกรับรองในกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. ๑๙๖๖ (International Covenant on Civil and Political Rights) ข้อ ๑๔ ข้อย่อยที่ ๕ ว่า บุคคลทุกคนที่ต้องคำพิพากษาลงโทษ

ในความผิดอาญา ย่อมมีสิทธิที่จะให้คณะตุลาการระดับเหนือขึ้นไปพิจารณาทบทวนการลงโทษ และคำพิพากษาโดยเป็นไปตามกฎหมาย ดังนั้น ไม่ว่าจะคดีแพ่งหรือคดีอาญาต่างให้สิทธิคู่ความ ในการอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งต่อศาลที่สูงกว่าเพื่อตรวจสอบคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นทั้งในปัญหา ข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมาย โดยการไต่ระบบอนุญาตในคดีแพ่งไม่ได้ทำให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของ ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ไม่ได้รับการตรวจสอบ คำพิพากษาของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ยังได้รับการ ตรวจสอบ แต่ศาลฎีกามีหน้าที่ตรวจสอบและทบทวนเฉพาะปัญหาข้อกฎหมายเท่านั้น ส่วนในคดีอาญา เนื่องจากการลงโทษผู้กระทำความผิดซึ่งกระทบสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ซึ่งการบัญญัติดังกล่าวนี้ แตกต่างกันในสาระสำคัญของความมุ่งหมายในคดีแพ่งและคดีอาญา สามารถบัญญัติให้แตกต่างกันได้ จึงไม่ได้เป็นการเลือกปฏิบัติให้แตกต่างกันระหว่างคดีแพ่งและคดีอาญา ดังนั้น ประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ซึ่งเปลี่ยนแปลงระบบการฎีกา จาก “ระบบสิทธิ” มาเป็น “ระบบอนุญาต” ที่ไม่ได้เป็นการจำกัดสิทธิในการเข้าถึงกระบวนการ ยุติธรรมของคู่ความโดยเด็ดขาด และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งยังกำหนดให้คู่ความ ยังสามารถยื่นฎีกาในปัญหาสำคัญที่ควรวินิจฉัยได้อยู่ จึงไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เป็นการเพิ่มภาระหรือ จำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีผลใช้บังคับ เป็นการทั่วไป และไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ แต่อย่างใด

ในส่วนประเด็นว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ และ มาตรา ๒๔๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๙ หรือไม่

เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๙ เป็นเพียงบทบัญญัติที่มีความมุ่งหมายที่กำหนดให้การจัดตั้ง ศาลทำได้โดยพระราชบัญญัติเท่านั้น และห้ามมิให้ตั้งศาลขึ้นใหม่หรือกำหนดวิธีพิจารณาเพื่อพิพากษา คดีใดคดีหนึ่งหรือที่มีข้อหาฐานใดฐานหนึ่งโดยเฉพาะแทนศาลที่มีตามกฎหมายสำหรับพิจารณาพิพากษา คดีนั้น เป็นบททั่วไปเกี่ยวกับศาล และการที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งกำหนดให้มืองค์คณะ ผู้พิพากษาที่ประธานศาลฎีกาแต่งตั้งเพื่อพิจารณาและวินิจฉัยคำร้องที่ขออนุญาตฎีกานั้น ก็เพื่อให้มี การกลั่นกรองคดีที่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณาวินิจฉัยของศาลฎีกาและการพิจารณาพิพากษาคดีเป็นไป อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงมิใช่เป็นการตั้งศาลขึ้นใหม่หรือกำหนดวิธีการพิจารณาคดีซ้อนขึ้นมา อันเป็นกรณีที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๙ แต่อย่างใด

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีความเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๗
มาตรา ๒๔๘ และมาตรา ๒๔๙ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๑๘๙

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ